

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 3/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Štefana Kontu, bytom N. Z., zastúpeného advokátkou JUDr. T. T., Advokátska kancelária, N. Z., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 134/92, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Štefana Kontu o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2004 doručená sťažnosť Štefana Kontu, bytom N. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. T. T., Advokátska kancelária, N. Z., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 134/92.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti odôvodnil, v čom vidí porušenie označeného základného práva postupom okresného súdu v posudzovanej veci (týkajúcej sa návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam), a chronologicky opísal úkony (a aj rozhodnutia súdu) od nápadu veci v roku 1992 do schválenia zmieru na pojednávaní konanom 3. novembra 2004. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že došlo k porušeniu jeho vyššie označeného základného práva, a súčasne sa domáhal aj priznania finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 Sk a náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím.

Sťažovateľ v sťažnosti zo 7. decembra 2004, ktorá bola ústavnému súdu doručená 14. decembra 2004, namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu sťažnosti ústavný súd zistil, že v čase doručenia sťažnosti už tvrdené porušovanie označeného základného práva sťažovateľa netrvalo. Konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným prieťahom, bolo už skončené na pojednávaní, ktoré bolo „... vytýčené na deň 3. novembra 2004, na ktorom súd schválil zmier v predmetnej veci. Uznesenie, ktorým bol zmier schválený nám bolo doručené 9. novembra 2004“.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať (kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa), bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd už o jeho žiadosti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania nerozhodol, lebo ich poskytnutie je v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy (resp. § 56 ods. 4 a § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) viazané na vyhoviecie sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2005